

Није ли мало бласфемично писати о Јелени Карлеуши и Радиши Урошевићу у дану када смо званично постали „кандидат за кандидата“ за чланство ЕУ? Па, није. Јер Радиша и Јелена бар мало утичу на наше животе, док ова бриселска одлука, заправо, неће имати баш никаквог утицаја. Сем што показује да ће нас и убудуће чекати, развличити и опструирати на свакој могућој тачки и препреци, а даље припуштати само на кашичицу и тек толико да се не баш прелије чаша српског евро-незадовољства. Али мислим да је то већ очигледно свакоме ко има очи, и нема интереса да пред том очигледношћу окреће главу.

Зато је много занимљивије – а и поучније – размислити о томе како је једна изразито немусикална турбо-фолк певачица преко ноћи постала нова звезда домаћих евро-реформских снага и такорећи неформални лидер „Друге Србије“. А један Јован Ћирилов, колатерално, дошао у позицију да мора да се брани од оптужби да је „анти-геј“, само зато што није баш „јасно и гласно“ подржао „параду поноса“ и што је имао неке примедбе на назив ове манифестације, као и на саму идеју парадирања својом сексуалном оријентацијом. То је она неподношљива лакоћа симплификације, које има на свим странама, али која напосто цвета у условима све површнијег образовања и све дубљих политичких страсти и социјалних фрустрација.

Дакле, довољно је да подржите геј параду (или кажете да сте за НАТО) и да вас пољуби Чеда Јовановић, који, боже ме прости, као какав месија, пољупцем и додиром лечи и ослобађа свих претходних греха – и све ће вам бити опроштено.

Дакле, довољно је да подржите геј параду (или кажете да сте за НАТО) и да вас пољуби Чеда Јовановић, који, боже ме прости, као какав месија, пољупцем и додиром лечи и ослобађа свих претходних греха – и све ће вам бити опроштено. И турбо-фолк и необразовање и вулгарност и силикони, и мафијашки бекграунд. Ништа није важно. Па ни то што је пре само пар недеља ова новокомпонована хероина толеранције и људских права јавно вређала једног свог колегу са којим је нешто била у свађи и називала га „ћором“.

Не треба да нас чуди ова само на први поглед чудна коалиција између најнемусикалније од свих немусикалних певачица (чија фасцинантна немусикалност је овековечена

чувеним инсертом на јутјубу) и најевропскијег од свих многобројних српских европских лидера. Као ни то што је, мимо свих правила професије, ова евро-дива добила прилику да у – обратите пажњу – једном истом дану своје филозофске погледе на свет и живот излаже у чак две главне политичке емисије на најграђанскијој од свих српских грађанских телевизија. Што је привилегија коју, ако ме сећање не вара, до сада нису имали чак ни председници и премијери ове државе.

Пример други: на предлог Јединствене Србије, Радиша Урошевић, фолк-певач, додуше, за разлику од ЈК, човек елементарно пристојан и музикалан, постао је ни више ни мање него члан управног одбора ПТТ Србије [\[1\]](#). Проблем је, међутим, што Радиша од свих препорука за то место има само, по речима предлагача Драгана Марковића Палме, „животно искуство“ – а од образовања само ШУП, односно ону некадашњу чувену „школу ученика у привреди“. (Боже, па што бар не нађоше неког поштеносног и заслужног поштара!?)

Проблем је, међутим, што Радиша од свих препорука за то место има само, по речима предлагача Драгана Марковића Палме, „животно искуство“ – а од образовања само ШУП, односно ону некадашњу чувену „школу ученика у привреди“.

Замислите сад каква би се само бура дигла да је такав кадровски предлог својевремено дошао од Веље Илића и „Нове Србије“. Или, на пример, некадашњег СПС-а. Е, али пошто је господин Палма својевремено рекао да се „патриотизам не сипа у трактор“, онда може да прође и Радиша, може и жирафа, може и Бетовен и Шопен и све живо. Зато што је Палма, као и Карлеуша, херој „демократске“, „европске“ и „реформске“ Србије. Зато, узгред речено, од тог европског и реформског посла овде неће ништа бити и не би било чак и да су нам тамо у Бриселу наклоњенији него што јесу. И баш као што, да се не лажемо, ништа није било ни од оне старе „патриотске“ и „националне“ приче коју су, част изузецима, својевремено такође промовисали ликови сличног интелектуалног и моралног габарита.

Није наравно проблем у Палми, певачу и „певачици“. Они су на свој начин још и симпатични, или макар аутентични. На крају крајева, такав какав је, Палма је ипак из владиних буџетских ризница измузао понешто за своју Јагодину. А и ЈК пронашла начин да остане у центру пажње, иако чак и љубитељи те врсте музике ни под претњом смртне казне не би могли да се присете ни два стиха из њеног музичког „опуса“ (не рачунајући оно цијукање у поменутом видео-клипу). Елем, није проблем у њима, него у двоструким стандардима и лицемерном односу већине медија и владајуће политичке

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 25 октобар 2010 21:37

јавности, који су спремни да се баве трунчицама у туђем оку, а не виде и не сметају им сопствени „балвани“, само ако су окићени жутих звездама на плавој подлози.

То је оно лицемерје које је у стању да од једне трагикомичне естрадне појаве преко ноћи направи „феноменолога“ који Ћирилову и уреднику НИН-а суверено држи лекције о слободи медија и људским правима.

То је оно лицемерје које је у стању да од једне трагикомичне естрадне појаве преко ноћи направи „феноменолога“ који Ћирилову и уреднику НИН-а суверено држи лекције о слободи медија и људским правима. И које је већ једном од Аркановог „тигра“ Палме направило евро-манекена. И које у Србији генералишуће говори о „хулиганима“, док у извештајима из Француске опрезно и тактично говори о „демонстрантима“, „омладини и студентима“.

Раде ли они то из идеолошког уверења? Ма не. Због власти, драга господо. Власти и привилегија које уз то још увек иду. Палма је помогао да се направи влада. Карлеуша помаже да се још мало замути вода након догађаја поводом геј-параде и скрене пажња са других, важнијих и животних ствари.

А „постпарадна“ и „пострезолуцијска“ Србија полако тоне у познојесење сивило и сумрак. Хилари Клинтон је тријумфално прошла кроз Београд, Борис Тадић се спрема на пут у Вуковар, Александар Вучић већ традиционално најављује „ванредне изборе на пролеће“, број званично сиромашних се повећао за нових сто хиљада, а влада ужурбаном припрема продају Телекома као, ваљда, свој последњи велики велики „реформски“ подухват...

Долази зима.

[1] По завршетку овог текста објављено је да је певач Радиша Урошевић поднео „неопозиву оставку“ на место члана управног одбора ПТТ-а, што само потврђује горњу тезу о његовој личној пристojности.

Европска „светла“ у нашој балканској тами

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 25 октобар 2010 21:37
